

“Ik ben zo blij dat je Snoet hebt geholpen, maar zijn vader, Harm, is ook nog niet terug, die is Snoet aan het zoeken. Ik ben zijn oom, de broer van Harm. Ik stuur wel een van de grote konijnen om Harm te vinden, dan kan hij terugkomen en jij, kleine Snoet, ga naar je moeder. Humpy, voor mij hoeft je niet weg te gaan. We hebben nieuwe oogst, dus er is eten genoeg.”

“Nee, vandaag niet,” zei Humpy, “ik ben moe en vies van de reis en wil nu eigenlijk gaan slapen. Maar ik kom morgen terug om te kijken naar Snoets pootje en dan spreken we af wanneer ik een avond bij jullie kom eten.”

“Ook goed,” zei het grote konijn dat op de uitkijk had gestaan en ze namen hartelijk afscheid.

Humpy liep terug in de richting van waar hij met Snoet was gekomen. Hij vond zijn boom terug, maar liep voordat hij naar boven klom toch nog even naar de rivier om zich voor de nacht een klein beetje schoon te spoelen. Teruggekomen maakte hij zijn tas leeg waarin de bessen en de paddenstoelen zaten. Hij stopte de klem in zijn tas terug, die zou hij morgen op een geheime plek begraven zodat niemand de klem terug kon vinden en weer kon gebruiken. Hij at de paddenstoelen met smaak op, trok de deken over zijn hoofd en voordat je boe of bah kon zeggen, was Humpy in een diepe slaap.

Hoofdstuk 2

Humpy werd de volgende ochtend al vroeg wakker van de vogels. Hij voelde zich wel wat stijf, maar na wat ochtendgymnastiek ging het al weer een stuk beter. Hij klom langs het touw naar beneden en ging naar de rivier om een bad te nemen. Het was daar erg stil. Er waren wat herten aan het drinken die van huis uit altijd erg bange beesten zijn. Dus liet Humpy hen drinken, om ze niet weg te jagen. Toen de laatste was vertrokken liep Humpy het water in. Goh, het was best koud water, maar daar word je wel wakker van. Hij waste zich en ook zijn haren. Daarna voelde hij zich helemaal gloeien. Hij haalde schone kleren uit zijn tas en fris gewassen liep hij terug in de richting van het bos om de omgeving een beetje te leren kennen vanaf de grond.

Humpy liep het pad op dat in de richting van de stad ging en hoopte maar dat hij het mens zou zien dat de klem had gezet. Maar hij had geen geluk. Alles wat hij tegenkwam was een grote zwerm raven die in een boom, aan de rand van het bos, met luid geschreeuw elkaar aan het pesten waren. Humpy moest wel om ze lachen, ze leerden het nooit. Raven waren pestkoppen van huis uit en erg slim, maar zolang ze elkaar pestten, was het niet erg.

Humpy liep verder, bijna tot aan de rand van de stad. Toen ging hij terug. Hij had op dit moment geen zin om mensen te ontmoeten. Want met mensen had hij toch wel de meeste problemen. Zolang ze geen hulp nodig hadden, bleef Humpy liever weg uit hun buurt. Humpy had op zijn tijd wel leuke en aardige mensen meegemaakt, maar hij was ook met minder leuke mensen in aanraking geweest. Dat was iets waar Humpy nu even geen behoefte aan had.

Terwijl hij zo rondliep en de omgeving in zich opnam, dacht hij er

aan dat het misschien een goed idee was om hier in het bos een poosje te blijven. Maar dan moest hij wel een woonboom vinden. Eenmaal dit besluit genomen, ging Humpy direct op zoek naar een boom voor een langere tijd. In het midden van het bos, bij een grote open plek, vond hij een boom die in de zomer en winter groen bleef en veel sterke takken had. Hij haalde uit zijn tas het touw, floot het omhoog en klom voor een inspectie naar boven om te kijken of het erboven net zo goed uitzag als van beneden. Dat was zo. Nu hij toch boven was, moest hij een stevige tak vinden die een klein huisje kon dragen. Die waren er genoeg, zag hij, en zo begon Humpy gelijk met het voorbereiden van de grote tak die hij had uitgekozen om die klaar te maken voor zijn huis. Hij haalde van de zijkant van de boom stevige takken af met veel groen voor de muren, daar hield je de wind en de kou mee buiten. Al het gereedschap dat hij nodig had, zat weer in zijn schoudertas.

De zon stond hoog in de lucht toen Humpy naar beneden klom om eten te gaan zoeken. Hij keek voordat hij wegliep naar boven, maar niemand kon vanaf de grond iets zien van het huis. Dat was beter zo, hij hield er niet van om ongewenste bezoekers te krijgen en zeker niet als hij er niet was. Hij had zin in een stevige wandeling om ook eens te zien wie er in het bos allemaal waren te vinden en hij ging fluitend op pad.

Humpy vond onderweg mooi mos, dat was goed om een bed van te maken en hij stopte het in zijn tas. Hij vond ook veel nootjes, beukennootjes, kastanjes en eikeltjes. Daar kon hij echt lekkere thee van maken en weer verdween alles in zijn schoudertas die er nog steeds uitzag alsof er helemaal niets in zat. Humpy liep verder over het pad. Deze weg kende hij nog van de avond dat hij Snoetje